

1997 m. kovo 14 d.
Pentadienis

REMIA
SPAUDOS, RADIOJO IR TELEVIZIJOS RĖMIMO FONDAS
ComputerLand®

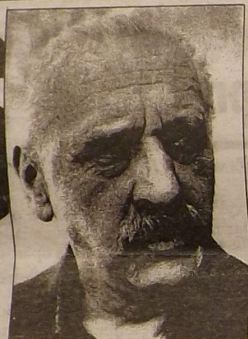
Nr. 11(266)
Kaina 1.20 Lt

DAILĖ **M**UZIKA **L**ITERATŪRA **T**EATRAS **K**INAS

2

IV Haydno ir Schuberto
festivaliui pasibaigus

6

Algirdo
Juliaus
Greimo
80-mečiui

7

Akademiniame -
Sigito Parulskio ir
Oskaro Koršunovo
premiera

8

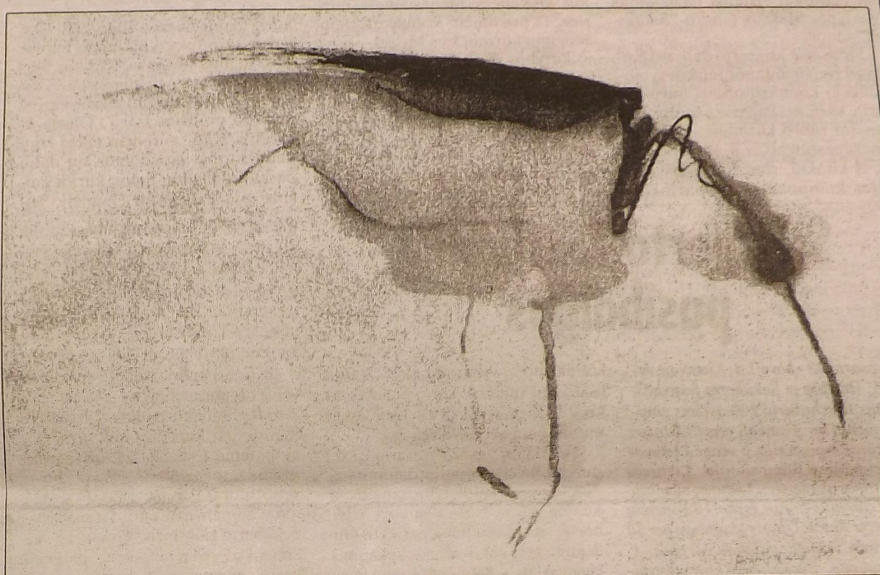
Tapytojai apie
mėlyną spalvą

10

Jeanas Genet:
Mano skurdas -
angelų skurdas

11

Pirmąkart
Vilniuje filmai
iš Taivano

BE PAVADINIMO. 1990 M.

I. VAICIŪTĖS NUOTR.

"Esu" ribos

Jūratės Stauskaitės ekspozicija "Vartų" galerijoje

NIJOLĖ ADOMONYTĖ

Retas kuris įtars, kad Jūratės Stauskaitės paroda jubiliejinė. "Vartų" galerijoje, kur šiuo metu išsidriekusi metinė paroda "Vartams-6", jubiliatės kampas panašus į vienuolės celę. Barokiškai puošnių salių amfiteatre J. Stauskaitės erdvė užklumpa kaip netikėta tykla, kaip valdinga pauzė svaigiame šventės bablyje.

Paroda "Esu" - keturi kryžmai sukabinti paveikslai ir bevardis objektas centre. Paukščiai lapų baltybėje - dailininkės tapatumo įrodymas (juolab kad nenaui, atklydę iš 1990 m.); skulptūra - jos pirmas, o gal ir vienintelis trimatis minties įkūnijimas - bronzinis spindulys, kovojantis su žemės trauka. Skaidri, švari paroda, atmetanti atsiktiktinį judesį, paroda-manifestacija, traukianti nuoga raiška. J. Stauskaitės atsivėrimas, matyt, susijęs su "teisingo gyvenimo" vizija, jai iš seno aktualia tema. Sujauktos dabarties vieto-vaizdžio fone autorės išjudinta teisingumo samprata kliudo ne tik moralinius-filosofinius, bet ir estetiškus aspektus.

Šiandienė klaidžių semantinių labirintų išvagota dailė J. Stauskaitės salėje nesulaukia paramos. Čia palikti ženklai ir metaforos gana aiškūs, kad būtų įskaitomi, bet ir drovūs, neužsipuolantys įkyria mintimi. Parodos epicentras, bronzinis smaigas - plastinis "vertikalės" atitikmuo, dvasinės orientacijos nuoroda. Siurkšti juodo granitinio pagrindo faktūra ir tobulai nugalutintas stiebas - kone iliustratyvus sielos išskaistavimo kelias. J. Stauskaitės paroda siūlo dvi kontempliavimo kryptis. Viena, neapdorotos medžiagos ir "palaimos aukso" priešprieša skatina imtis visų *in-jang* priešybių apskaitos. Antrąją kryptį atveria parodos eksponatų kryžma ir keturi paveikslai, tarsi ženklinantys keturias stotis.

Natūralu, kad minimalistinė raiška skatina kurti legendas. Dar labiau įpareigoja egzistencinis parodos pavadinimas "Esu" - kaip unikalios būties modelis ir kaip būseną. Dailininkė saugo ir viltingąją, ir tragiškąją žodžio prasmę, spontanišką "esu" gyvybingumą ir jo ribas. Tai atskleidžia paukščių

piešinių plastika. Jų budistinis mąslumas nevaržo prigimties - moteriškų, impulsyvių mostų. Gyvybė apsisotą lape, pripažindama savo trapumą amžinybės akivaizdoje, tačiau rytišią "užuominę estetiką" labiau išreiškia vaizdas, ne mintis. J. Stauskaitės piešiniai audžiami iš nutylėjimų, akvarelė autorei imponuoja pirmiausia lakia žyme - vienkartinio gebėjimo būti ir nebūti, virsti bespalviu, tačiau išganingu vandeniu lapo dykumoje.

Energetinė ir vaizdinė paveiklų dominanti - įtemptas juodo dažo lankas, raudonas nervo siūlas ar tvinkinti dėmės. Kiti teptuko judesiai panašesni į apiplovimo aktą, į fizinio kūno virsmą nematerialia medžiaga. Šis "periferinis" dažo *planissimo* toks subtilus, kad jo glostomos formos išretėja ir praranda apybraižas, nesipriešindamos susitapatina su balta erdve.

Piešiniai, be abejo, gausūs niuansų, melancholiškų ir šelmiškų jausmų kaitos. Tačiau akivaizdus parodos simbolizmas lyg ir įpareigoja kalbėti pakilesniu tonu. Toks šiukart Jūratės Stauskaitės "Esu" liudijimas.

Algirdas Julius Greimas: du atsakymai

Kiekvieno žmogaus gyvenimas ir galvojimas susiję nesuskaitoma daugybe tautų taip, kad šių dviejų dalykų tiesiog neįmanoma atskirti. Teoretiko ir mąstytojo atveju šie sąsaitai ne mažiau tvirti. Bet jie saviti: teoretiko gyvenimas pašvystas galvojimui, mąstytojo – galvojimui apie galvojimą; galvojimas įprastina vieno ir kito gyvenimą, sudaro pagrindinį jų gyvenimo turinį. Tokie žmonės suvokia savo gyvenimą kaip galvojimo istoriją, kaip intelektualinę biografiją. Svarbiausi jų gyvenimo įvykiai – minčių kristalizacijos ir transformacijos; gyvenimas svarbus tiek, kiek jis duoda peno minčiai.

Kita vertus, esminiai galvojimo bruožai priklauso nuo galvotojo gyvenimo – savitikslių lemties, atveriamų galimybių: gimimo ne bet kokiam, o tam tikrame prasmės pasaulyje, susidūrimo su kitais prasmės pasauliais (per knygas ir sutikimus žmones), pagaliau nuo konkrečių vietos ir laiko istorinių lemties, nuo judėjimo geografinėje ir kultūrinėje erdvėje trajektorijų. Todėl tenka kalbėti apie galvojimo istoriją, apie intelektualinę biografiją, o ne tiesiog apie minties sklaidą ar teorijos plėtrą.

Si pritarianas gyvenimo ir galvojimo vienybė esminė kalbant apie Algirdą Julijų Greimą. Jis gimė 1917 m. kovo 9 d., mokėsi ir pradėjo studijas Lietuvoje, tęsė jas Prancūzijoje, 1939 m. grįžo, nes reikėjo tarmuoti kariuomenėje. Paskui karas, antitarybinė ir antinacinė rezistencija. 1944 m. Greimas galutinai išvažiavo į Prancūziją. Apsigynęs kalbininko disertaciją, ilgus metus dėstytojas Egipto ir Turkijos universitetuose. 1965 m. jis tapo Paryžiaus Aukštųjų įvairumėnės mokslo mokyklos semantikos studijų vadovu. Kristalizavosi savita Paryžiaus (arba Greimo) semiotikos mokykla, mėginanti kurti bendrąją reikšmės teoriją, kuri galėtų suteikti metodologinį pagrindą žmogaus mokslams, padėtų apmąstyti žmogaus galvosena, veikseną ir net jauseną. Šios mokyklos atstovų esama kone visame pasaulyje. Greimas aktyviai dirbo iki pat mirties – 1992 m. vasario 27 d.

O greta to – „lietuviškoji veikla“. Pokario metais „perkeltųjų asmenų“ stovyklose Vokietijoje ir vėliau Amerikoje gyveno kultūrinė „mažoji Lietuva“, pajėgusi subrandinti išsitaikę kūrėjų kartą. Greimas nusistatė principą: atsiliepti į visus kvietimus ir pasiūlymus, kuriuos gaus, rašė ir išleidytojų spaudą, skaitė pasikaitas susibūrimuose, išnaudojo kiekvieną progą užmegzti ryšius su Lietuva, aktyviausiai įsiterpė į vėl nepriklausoma tapusios Lietuvos kultūrinį gyvenimą. Kai aplankęs Greimą Paryžyje (po kambarį bendrinio rudas šio vardu Rudis, langas išėjo į staciakampį Palais-Royal kiemą) paklausiau, kaip jam pavyksta suderinti sąvayje du pasaulius, jis atsakė: „Niekaip. Visiška šizofrenija (ištarimas prancūziškai „skizofrenija“). Jam teko gyventi vienu metu dviese pasauliuose.“

Sudarinėdamas „Vyturio“ leidykla Algirdo Juliaus Greimo straipsnių rinktinę „Gyvenimas ir galvojimas“, Vilniaus universiteto bibliotekos rankraštyne (VUB RS F245) atrinkiau dėmesį ir du nedidelius tekstus: atsakymų į Vytauto Kavolio pateiktus klausimus juoda rašais – 1954 metų „Apie nūdienos liberalų užduotis“ ir 1959 metų „Nepriklausomos Lietuvos gyvenimo apibūdinimo klausimu“. Mininti Algirdo Juliaus Greimo gimimo 80-meį, verta prisiminti jo mintis.

ARŪNAS SVERDIOLAS

Gerbiamas ir mielas Vytautai Kavoli, –

dėkingas esu už Jūsų laišką ir pakvietimą rašyti į Jūsų redguojamą *Studentų Žodžio* skyrių. Džiaugiuosi galėdamas rašyti į skyrių, kuris nori išlikti nepriklausomas, nes tai reiškia, kad ir jo skaitytojai rekrutuojami nepriklausomos minties žmonių tarpe. O nepriklausomos minties skaitytojas, – tai pats sunkiausias, bet ir idealus skaitytojas, jo skaitymas – nuolatine kritika, sustojimas ties kiekvienu tašku, apsvaistytas priėmimas ar atmetimas kiekvieno teiginio.

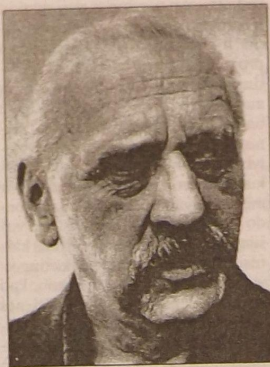
Jūs siūlote man temą – „Nūdienos liberalų užduotis“. Prieš porą savaičių Paryžiuje viena mano studentė amerikietė, pagyvenusi poniaman pastatė klausimą: kai mes buvome jauni, vadinomės liberalais ir didžiavomės tuo; dabar žodis liberalas Amerikoje yra virtęs beveik keiksmažodžiu. Tad kas gi mes esame ir kas yra liberalai? Paaiškinau kiek įmanymdas, kad Prancūzijoje liberalas yra tasai, kuris nuo XVIII amžiaus laiko kapitalizmo ir jo sukurto laisvas ekonomines varžybas tobuliausia ekonomine santvarka; tasai, kuris XIX amžiuje kovoją už politinių laisvių išplėtimą įsitikinęs, kad jos tik vienos gali garantuoti laisvą kapitalizmo išbuvojimą. Kad šandien liberalizmas kovoją už esamos tradicinės ekonominės ir politinės santvarkos išlaikymą ir yra konservatizmo sinonimas. Liberalizmas yra pavojingas žodis, jis perkrautas emociu linu turiniu ir lengvai virsta keiksmažodžiu savo idejiniam priešiui pamiškinti.

Nei Jūs, nei aš nesame turbūt „liberalai“ nei viena to žodžio prasme. Ir lietuviškai šio žodžio greičiausiai

norima pavadinti laisvą žmogų, norima pasivadinti laisvu žmogumi. Tačiau net ir laisvės meilę ženklinanti šis žodis gal nelabai tinka. Jau vien dėl savo etimologijos: ir liberalus žmogus – tai dosnus žmogus. Toksai Voltaire, sakysim, kuris visą gyvenimą kovoją ne dėl to, kad išsikovoti pats sau teisę laisvai kalbėti – jam jos neturėjo, – bet kad ta teisė būtų duodama kitiems. Trečioji Prancūzijos Respublika kovoją prieš Katalikų Bažnyčią ne tam, kad atimtų jai laisvę, o tam, kad, ją nugalėjęs, jai tą laisvę suteiktų, – ir dabar Prancūzijos Bažnyčia yra turbūt pati pažangiausia pasaulyje.

Šioks gražus, bet ir naivus, laisvės, kaip tolerancijos, supratimas šiandien, jei ir neatgyvenęs, tati atrodo bent nebe pirmiausias iš mūsų užduočių. Pirmiausiai gal socialinių veiksmų išryškėjime: ką reiškia laisvė darbininkui, mašinų atbukintam ir tenorinčiam tikrai miego, alkoholio ar laukinių Vakarų filmų? Antra vertus, galima savęs klausiti, ką reiškia iš viso būti laisvu žmogumi? Pasukim šio pusamžio humanitarinių mokslų pažanga mums atidarė akis: žmogaus ne tik galvosena, bet ir jausmai ir pojūčiai yra apsaugoti savo dar kūdikystėje susidarytų kompleksų, šeimoje ir visuomenėje įgyto auklėjimo, ekonominės ir socialinės esamos santvarkos. Ar galima tada kalbėti apie laisvą galvojimą, apie nepriklausomą mintį, tai suprantant kitaip negu didelį nuosirdumo ilgesį, kaip norą aiškiai matyti? Laisvė – tai jau nebe tolerancija, o kova už tiesą, tiesą perlausančią sau pačiam, o pasakui kitiems.

Jūs rašėte, kad skaitėte mano straipsnius apie lietuvių kalbą, apie

mūsų istorinę galvosena, ir sakėte, kad jie Jums patiko. Noriu Jums prisipažinti, kad tie keli mano straipsniai yra tikrai fragmentai bendrojo plano, kurį jaunoji lietuvių karta turėtų susidaryti norėdama skelbti modernią Križiaus Karą prieš socialinius mitus, prieš tą visuotinę mitomaniją, kuri yra didžiausias laisvo žmogaus ir lietuvių priešas. Keli pavyzdžiai. Lietuvių kalbos senumo mitas – povio plunksnos, kuriomis apsi-kašiojęs vaikšto dažnas lietuvis nesuvokdamas, kad tai joks jo nuopelnas, jei iš viso yra koks nors nuopelnas būti senu. Didingos kunigaikščių istorijos mitas – našta, per sunki mūsų kaimiečių tautai, pilnai jėgų kurti savą kultūrą ir savą ateitį. Bet apie juos jau kalbėjau kitur. Gražūs mitai pavojingi vikrosie mistifikatorių rankose: lietuviškos kaimo kultūros mitas – tuo metu kai visų krašto kaimo kultūros konservuojamos folkloro muziejuose, kada laikas paimti mūsų Lietuvėlę už rankos ir išvesti ją į didelį miestą, parodyti ją plačiam pasauliui. Tautinės vienybės mitas, kurį naudoja ir išnaudoja visos partijos ir sambūriai tada, kai mums reikia ne tučiai skambančios vienybės, kuri blogai slepia antagoniškus ir neapykantas, o nutylimą, bet visų giliai išjausto bendro lietuviško likimo vienumo suvokimo. Tarpus demokratijos mitas, kuris reiškia teisę neduodant kitam kalbėti ir apšaukiant kiekvieną prabilantį liberalu – bedieviu – komunistu. Krikščioniškosios moralės principų mitas, principų, kuriuos įsirašo į savo įstatus ir ideologijas net nieko bendro su krikščionybe neturintios organizacijos, – tartum religija surdeterminuotų moralę, tuo tarpu kai tiek religija, tiek moralė yra tikrai dvi skirtingos vienos kultūros išraiškos. Ir t.t., ir t.t.

Nenorėčiau betgi užbaigti nepaminėjęs doro lietuvių mito. Doras lietuvis yra tasai, kuris atsidūręs užsienyje nuo aušros lig aušros, ir keldamas ir guldamas, ir valgydamas ir gerdamas, ir dirbdamas ir mylėdamas, iki išseimamos vietos imtinai gražiai reprezentuoja Lietuvą. Kiekvienam aišku, kad tai nesamone, kad tai tik išgalvotas idealus tipas, kad lietuvis, koks lietuvis jis bebūtų, vis dėlto yra ir žmogus su savo silpnėmis. Bet doro lietuvi mitas – bausis socialinės represijos ginklas atsakingo visuomenės atstovo lūpose. Iš kitos pusės doras lietuvis politine prasme – absoliutus konformistas, kuris arba niekad nekeitė savo nuomonės, arba, jei keitė, tai tik teisinga, daugumai priimtina linkme, kuris savo įsitikinimams yra pasirengęs pakuoti vienybės vardan, pagaliau, tasai, kuris pirmutinis kalba apie dorą lietuvi.

Vienas atsakingas lietuviškos visuomenės pareigūnas – neseniai teko

skaityti, – užklaustas žurnalisto, kas daugiausia trukdo Lietuvos laisvimo byloje, nedvejodamas atsakė: „Bolsėvikai ir kiti“. Manau, mielas Vytautai Kavoli, jei Jums teko skaityti šį pareiškimą, manau, kad Jūs supratote kokią neaiškią lietuvių kategoriją pridengia šis žodis „ir kiti“. Manau pagaliau, kad aš suprantama kalba išdėčiau savo mintis apie idėjas, mitus, apie žodžius-politinius ir apie sunkų kelią, kuris laukia lietuvių, norinčių būti laisvu žmogumi. Tačiau tai, man regis, yra kaina ne per brangi, už kurią galima išpirkti tremties ateitį. O gal ir Lietuvos ateitį.

ATSAKYMAI Į ANKETA NEPRIKLAUSOMOS LIETUVOS GYVENIMO APIBŪDINIMO KLAUSIMU

Kiek suprantu, pirmieji du klausimai griežtai skiriasi savo paskirtimi nuo paskutiniųjų. Anketoje pagalba norima visų pirma išryškinti pagrindinius lietuvių tautinius refleksus (attitudes) svetimųjų atžvilgiu: pasididžiavimą ar gėdą. O paskutiniųjų du atsakymai jau prašomi duoti nebe valorizuotu tautiniu refleksu, o apgalvotame, aprašomajame plane.

Kokiu konkrečiu atsiemimu Nepriklausomoje Lietuvoje Jūs asmeniškai labiausiai didžiujate?

Nepriklausomos Lietuvos idealus vaizdas toks, koks jį aš pats sau pasirinkau ir svetimiesiems, pasitaikius progai, patiekiu: Lietuva nėra nei rusiškas, nei vokiškas (šitaip dažnai prasideda pasikalbėjimai apie Lietuvą), o skandinaviško tipo kraštas. Tai mažas, darbštas, taikingas ir kultūringas tauta.

Tokiam gerokai suidealintam vaizdui pagrįsti semiu iš 1918-1940 m. realybės pagrindinius, mano nuomone, pasididžiavimą ir pasitikėjimą lietuvių liaudimi keliančius elementus. Labai reikšmingų faktų skaitau žemės ūkio rekonversiją iš javų ūkio į gyvulininkystę, kuri įrodė net tik lietuvių ūkininko dvasinį lankstumą ir įgimtą inteligenciją, bet ir skubiai sukurto kaimo kadru aukštas kvalifikacijas. Lietuvis kaimietis – ne kaip mistiško tautos genijaus reiškas, bet kaip gabus ir darbštas ūkininkas; lietuviškieji kaimo kadrai: pradžios mokyklų mokytojai, agronomai, pienininkai, kooperatininkai – štai kas, mano įsitikinimu, buvo tikrai vertinga Lietuvoje. Na, ir žinoma, šių dviejų socialinių sluoksnių darbo ir pastangų rezultatai: krašto ūkio našumas ir kooperatinis ūkio formų, panaikinančių parazitinius tarpininkus, išsivystymas.

Kokio konkrečiu atsiemimu Nepriklausomos Lietuvos gyvenimo aspekto ar pykio Jūs asmeniškai labiausiai gėdinate?

Kalbant su svetimaisiais apie prieškarinę Lietuvą, yra nemaža temų, kurių nesinori liesti. Gal gėdos savoka ir per stipri šioms nemalonioms sritims apibūdinti. Vis tik nesinori kalbėti, jei to galima išvengti (tai zuikio politika, bet juk aš kviečiamas pasakyti apie tautinius refleksus, o ne objektyviai nagrinėti lietuvių ano meto visuomenę), apie visą eilę neigiamų reiškinių. Keletą jų čia išvardinsiu.

a) Gėda, kai būni priverstas prisipažinti, kad Nepriklausomoje Lietuvoje nebuvo civilinės metrikacijos. Lietuvis Bažnyčia čia neša didelę atsakomybę, bet gi Lietuvos nepateisinti sakydams, kad mūsų kunigija buvo tamsi. Nes ir kunigija yra lietuviškas produktas.

b) Nesmagu darosi, kai svetima tautis, tiek tiek domėjis ano meto Europos politika, tau primena, kad ir Lietuva vienu metu buvo pasidavusi diktatūrai manijai ir turėjo savo diktatorių: tai visiškai neatitinka tavo peršamą skandinaviško tipo krašto vaizdą. Gal, žinoma, teisingai, kad diktatūra buvo palyginti švelni, patrealistinė: vis tiek reikia pripažinti, kad mes politiškai buvome nesubren-

dę, nes reikalingi „teviškos“ Plechavičiaus, Raštikio ar Smetonos globos.

c) Jei, kalbėdamas apie Lietuvą, galėčiau pats pasirinkti sau tinkamą svetimtautį, rinkčiausi tokį, kuris nebuvo matęs Kauno. Kaltė čia, žinoma, lietuviškosios buržuazijos ir valdantiųjų sluoksnių – tiesiog ne kalta, o vaizduotės stoka, – bet laikinoji sostinė buvo pradėta statyti ne plačiose senamiestį supusių žalumynų erdvėse, o sporadiškai augo senojo slėnio smarveje, tarp lūšnų ir griuvėsių. Kaunas buvo Europos Rytų miestai be veido: jokia tradicija nerišo jo su praeitimi; nevaizdavo jis nei jaunos, spracčiai augančios ir turtejančios tautos aspiracijų.

d) Pagaliau kalbėdamas apie Lietuvą, nenorėčiau turėti šalia savęs pingo lietuvių smulkias miesčionis, ypač jeigu jis dar priklauso nuosirdžių propagandistų a la Algirdas Gustaitis porūsei.

Visa tai – nemalonūs dalykai, bet esu įsitikinęs, kad juos reikia pasakyti garsiai: tai savos rūšies lietuviškos samonės terapija.

Ką Jūs vaizduojate esant būdingiausiais Nepriklausomos Lietuvos gyvenimo, jos mentaliteto, jos žmogaus psichologijos bruožais?

Ties trečiuoju klausimu ilgai apsisitauju ir susimąstau. Jis man atrodo ir per sunkus, negalys sulpti į anketinio atsakymo rėmus, ir ne visai tiksliai – bent mano manymu – pastatytas.

„Raktas“ Nepriklausomos Lietuvos gyvenimo visumai suprasti ten tik vienas: krašto ekonominė santvarka. Pasirinkimas mažai smulkios ir, kiek vėliau, vidutinės žemės nuosavybės kraštu iš anksto nulėmė, kad šalia ūkininkų klasės turės susiformuoti ir smulkioji bei vidutinioji miesčionija; kad ši „naujoji klasė“ turės savąją ideologiją (klaidingai tapdinamą su visos tautos aspiracijomis), kuri: o drauge ir prieštarauja čiai reikšms ir „prarasto“ kaimo idealizavimas, ir naujo buržuazinio gyvenimo stiliaus reikalavimai.

Atžymiu tikrai planą, pagal kurį galima būtų ir reikėtų – paruošti plačią ano meto lietuviškojo gyvenimo analizės studiją. Jai medžiagą surinktų gal ir reikėtų kelių kelių anketų pagalba. Bet kreiptis tada tegalima būtų tik į tipingus vidutiniškus lietuvių o ne į taip vadinamuosius intelektualus.

Kokiu konkrečiu atžvilgiu laikote Nepriklausomą Lietuvą pralaimėjusią Ameriką (arba tą kraštą, kuriamėte bar gyvate)?

Ketvirtasis klausimas kreiptas išimtinai tik į Amerikoje gyvenančius lietuvių, ir nematau, kokios papdomos šviesos galėčiau atnešti lygdamas prieškarinę Lietuvą su Egiptu, Turkija ar Prancūzija. Tačiau nusirdžiai komplimentuoju Vytautą Kavolį, pirmąjį pastačiusį tokį klausimą. Ieškojimas į jį atsakymą būtų ir „būdina tautinę samonę“ lygdamas lietuvių kaip originalų faktą amerikietiškuoju jūrose.

Istanbul, 1959 8 d.

Mielas Vytautai Kavoli,

tikiuosi, kad mano atsakymai dar nebus pavėlavę. Iki šiol buvau užimtas su prancūzišku stažu turkų mokytojas ir tik prieš keletą dienų galėjau prisėsti prie lietuviškų rūpų. Ankėtą skaitau vykusia ir noritiktis įdomių rezultatų.

Vis dar nieko nesigirdi apie Almanachą, nors kai kuriuose laiškuose jau mačiau iš jo spausdintą namas ištraukas.

Istanbulė liksiu iki 20-25 šio rugpjūčio mėnesio, po to grįžtu į Ankarą, kur būsiu pasiekiamas tuo pačiu adresu.

Linkiu sėkmės Jums pačiam ir Jūsų Metmenims ir lieku Jūsų